

Sygn. akt: WA 12/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski (przewodniczący)

SSN Włodzimierz Wróbel

SSN Piotr Mirek (sprawozdawca)

Protokolant Ewa Śliwa

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej ppłk. Macieja Nowaka w sprawie z wniosku R.S. o zadośćuczynienie, po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na rozprawie w dniu 14 marca 2018 r. apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawczyni od wyroku Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 19 marca 2015 r., sygn. akt Żo [...]

- I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że wysokość zasądzonej kwoty zadośćuczynienia podwyższa do 30.000 (trzydziestu tysięcy) zł;**
- II. w pozostałej części utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;**
- III. kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

W śledztwie prowadzonym przeciwko W.S., któremu zarzucono popełnienie przestępstwa określonego w art. 282 § 1 d.k.k. w zw. z art. 278 § 1 d.k.k. i w zw. z art. 273 § 2 d.k.k. w zw. z art. 132 d.k.k., Prokurator Rejonowy w G. postanowieniem z dnia 17 grudnia 1983 r. zastosował wobec W.S. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania.

Postanowieniem Prokuratora Marynarki Wojennej w G. z dnia 27 lipca 1984 r., na podstawie przepisów ustawy z dnia 21 lipca 1984 r. o amnestii, umorzono postępowanie przygotowawcze wobec W.S. i w tym samym dniu uchylono wobec niego zastosowany środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania.

Naczelny Prokurator Wojskowy postanowieniem z dnia 3 marca 1993 r. zmienił wyżej wymienione postanowienie o umorzeniu śledztwa w części dotyczącej podstawy umorzenia przez przyjęcie na podstawie art. 11 pkt 1 d.k.p.k., że W. . nie popełnił zarzucanego mu przestępstwa.

W dniu 14 października 1993 r. R. . złożyła wniosek o zasądzenie na jej rzecz kwoty 50 000 000 zł tytułem odszkodowania i 100 000 zł zadośćuczynienia (kwoty przed denominacją) z powodu niesłusznego tymczasowego aresztowania zmarłego w dniu 3 czerwca 1989 r. W.S.

Sąd Marynarki Wojennej w G., postanowieniem z dnia 20 kwietnia 1994 r., Żo [...], tytułem odszkodowania za oczywiście niesłuszne tymczasowe aresztowanie W. S. zasądził na rzecz R. S. kwotę 13 906 000 zł.

Postanowieniem Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 21 lipca 2008 r., na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., umorzono postępowanie z wniosku R.S. w przedmiocie zasądzenia zadośćuczynienia z tytułu niesłusznego tymczasowego aresztowania W.S. Na skutek zażalenia wnioskodawczynie, Sąd Najwyższy, postanowieniem z dnia 16 września 2008 r., sygn. akt WZ [...], uchylił zaskarżone

postanowienie i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Wojskowemu Sądowi Okręgowemu w P.

Wojskowy Sąd Okręgowy w P. prawomocnym wyrokiem z dnia 7 stycznia 2009 r., Żo [...], na podstawie art. 8 ust. 1 i 1a w zw. z art. 11 ust. 1 i art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U. Nr 34, poz. 149 ze zm.), po rozpoznaniu sprawy z wniosku R.S. o zasądzenie zadośćuczynienia z tytułu niesłusznego aresztowania jej męża W.S. postanowieniami Prokuratora Rejonowego w G. z dnia 17 grudnia 1983 r., 4 Ds. [...] oraz Sądu Marynarki Wojennej w G. z dnia 12 czerwca 1984 r., Z-[...], zasądził od Skarbu Państwa na rzecz R.S. kwotę 8 333,33 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikłą z niesłusznego aresztowania jej męża W.S. Wysokość tej kwoty była determinowana maksymalną kwotą zadośćuczynienia (25 000 zł) określoną w ustawie z dnia 19 września 2007 r. (Dz.U. Nr 191, poz. 1372) o zmianie ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego oraz tym, że oprócz wnioskodawczyni osobami uprawnionymi do należnego zmarłemu W.S. zadośćuczynienia były również jego dzieci – M. i E. S.

W dniu 1 sierpnia 2014 r. R.S., powołując się na niekonstytucyjność art. 8 ust. 1 powołanej ustawy, złożyła wniosek o zasądzenie kwoty 250 000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wynikłą z oczywiście niesłusznego aresztowania W. S.

Po wznowieniu przez Sąd Najwyższy, postanowieniem z dnia 5 stycznia 2015 r., postępowania w sprawie W.S., zakończonego wyrokiem Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 7 stycznia 2009 r., Żo [...], Sąd ten wyrokiem z dnia 19 marca 2015 r., Żo [...], zasądził na rzecz wnioskodawczyni kwotę 18 333,33 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikłą z niesłusznego aresztowania jej męża W. S. postanowieniami Prokuratora Rejonowego w G. z dnia 17 grudnia 1983 r., 4 Ds. [...] i Sądu Marynarki Wojennej w G. z dnia 12 czerwca 1984 r., Z-[...],

wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od prawomocności orzeczenia, w razie zawinionej zwłoki w zapłacie, zaliczając na jej poczet zasądzoną wcześniej na rzecz wnioskodawczynie kwotę 8 333,33 zł, która została wypłacona w dniu 26 lutego 2009 r. W pozostałej części żądanie oddalił.

Apelację od tego wyroku wywiódł pełnomocnik wnioskodawczynie zarzucając mu obrazę:

1. art. 7 i art. 424 k.p.k. oraz art. 233 § 1 k.p.c. przejawiającą się w przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów i w następstwie tego dokonanie błędnych ustaleń faktycznych odnośnie braku związku przyczynowego pomiędzy nieleczoną w areszcie ciężką chorobą kardiologiczną W.S. a jego przedwczesną śmiercią w dniu 3 czerwca 1989 r.,
2. art. 6 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie,
3. art. 446 § 6 k.c. poprzez bezpodstawne pominięcie przy ustalaniu należnego zadośćuczynienia – niezależnie od krzywdy wyrządzonej W.S. – krzywdy jakiej doznała wnioskodawczynie wskutek bezpodstawnego pozbawienia wolności i związanej z tym śmiercią jej małżonka,
4. art. 445 § 2 k.c. przez rażące zaniżenie wysokości należnego wnioskodawczynie zadośćuczynienia, będące następstwem pominięcia, względnie powierzchownego omówienia zaistniałych w sprawie faktów, w sytuacji gdy prawidłowe rozważenie wszystkich okoliczności sprawy dawało podstawy do ustalenia należnego wnioskodawczynie zadośćuczynienia w wysokości dochodzonej we wniosku,
5. prawa procesowego – art. 626 § 1 i art. 632 pkt 2 k.p.k. poprzez nie zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawczynie kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Stawiając te zarzuty, apelujący wniósł w pierwszej kolejności o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz R.S. kwoty 231 666,67 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikłą z niesłusznego aresztowania jej męża W.S. postanowieniami Prokuratora Rejonowego w G. z 17 grudnia 1983 r., 4 Ds. [...] i Sądu Marynarki Wojennej w G. z 12 czerwca 1984 r., Z-[...] oraz związanego z tym jego zgonem

wraz z ustawowymi odsetkami od uprawomocnienia się orzeczenia z jednoczesnym zasądzeniem kosztów zastępstwa procesowego za pierwszą instancję według norm przepisanych ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy, wyrokiem z dnia 13 lipca 2015 r., WA [...], zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k., art. 620 k.p.k. w zw. z § 2 ust. 1 i 2, § 14 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawczyni R.S. kwotę 120 zł tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika w postępowaniu przed Wojskowym Sądem Okręgowym w P., a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, obciążając kosztami postępowania odwoławczego Skarb Państwa.

Wyrok ten w zakresie utrzymującym w mocy wyrok Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 19 marca 2015 r. w części dotyczącej oddalenia wniosku R.S. o zapłatę dalszej kwoty 231 666,67 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, zaskarżony został kasacją pełnomocnika wnioskodawczyni. Formułując zarzut rażącego naruszenia prawa, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art. 2 § 2, art. 7, art. 167, art. 193 § 1, art. 410 i art. 424 k.p.k. poprzez bezpodstawne ustalenie, że brak jest związku przyczynowego pomiędzy zastosowaniem tymczasowego aresztowania a zgonem W.S. oraz nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłych w przedmiocie ustalenia przyczyn zgonu W. S. oraz jego związku z tymczasowym aresztowaniem,
- art. 6 k.c. w zw. z art. 558 k.p.k. poprzez bezpodstawne obarczanie wnioskodawczyni obowiązkiem dostarczenia bliżej nie określonego „orzeczenia o niepełnosprawności W.S.”,
- art. 8 ust. 1 ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa

Polskiego oraz art. 445 § 2 k.c. przez rażące zaniżenie wysokości należnego wnioskodawczyni zadośćuczynienia,

- art. 446 § 6 k.c. poprzez bezpodstawne pominięcie przy ustalaniu należnego zadośćuczynienia – niezależnie od krzywdy wyrządzonej W.S. – krzywdy jakiej doznała wnioskodawczyni wskutek bezpodstawnego pozbawienia wolności i związanej z tym śmiercią jej małżonka,

pełnomocnik wnioskodawczyni wniósł o uchylenie wyroku Sądu Najwyższego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy w powiększonym składzie, wyrokiem z dnia 5 stycznia 2016 r., WK [...], uchylił wyrok Sądu odwoławczego w zaskarżonej części i przekazał sprawę Sądowi Najwyższemu – Izbie Wojskowej do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Rozpoznając ponownie sprawę w postępowaniu odwoławczym, Sąd Najwyższy, wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2017 r., Wa [...], utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od tego wyroku wywiódł pełnomocnik wnioskodawczyni. Sąd Najwyższy, stwierdzając wydanie zaskarżonego orzeczenia z naruszeniem art. 41 § 1 k.p.k., wyrokiem z dnia 22 listopada 2017 r., WK [...], uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Najwyższemu – Izbie Wojskowej do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Apelacja pełnomocnika wnioskodawczyni okazała się o tyle zasadna, że jej wniesienie doprowadziło do zmiany zaskarżonego wyroku i podwyższenia zasądzonej na rzecz R.S. kwoty z tytułu zadośćuczynienia za doznaną przez jej męża krzywdę wynikłą z niesłusznego tymczasowego aresztowania.

Rozpoznając ponownie sprawę w granicach zaskarżenia, a zatem bez odnoszenia się do kwestii, której dotyczy zarzut z pkt. 5. apelacji – została ona

prawomocnie rozstrzygnięta w wyroku z dnia 13 lipca 2015 r. i ta część wyroku nie była zaskarżona kasacją, Sąd Najwyższy, jako sąd odwoławczy uwzględnił wskazania co do dalszego postępowania zawarte w uzasadnieniu pierwszego orzeczenia kasacyjnego. Zwrócono w nim uwagę na potrzebę kompleksowej oceny zaskarżonego wyroku, po rozważeniu wszystkich zarzutów środka odwoławczego, również z uwzględnieniem okoliczności zawartych w jego uzasadnieniu, a w szczególności wypowiedzenia się na temat dowodów pominiętych – wg skarżącego – przez Sąd pierwszej instancji, w tym poddania analizie treść pisma sygnowanego przez lek. med. X. Y. w powiązaniu z dokumentacją lekarską zgromadzoną w aktach sprawy. Sąd Najwyższy, orzekając w postępowaniu kasacyjnym, stwierdził, iż w razie potrzeby uzupełnienia materiału dowodowego co do głównego problemu wymagającego rozstrzygnięcia, tj. ewentualności wystąpienia związku przyczynowego między warunkami pobytu W. S. w areszcie, podejmowanym w tym czasie leczeniem a jego śmiercią w dniu 3 czerwca 1989 r., Sąd odwoławczy powinien podjąć próbę zgromadzenia dokumentacji medycznej dotyczącej przebiegu leczenia męża wnioskodawczynie po opuszczeniu aresztu śledczego i w razie konieczności uzyskania wiadomości specjalnych – dopuścić dowód z opinii biegłego (zespołu biegłych).

Odnosząc się zatem kolejno do zarzutów apelacji pełnomocnika wnioskodawczynie, stwierdzić trzeba, że orzeczenie Sądu pierwszej instancji nie jest obciążone błędnym ustaleniem braku związku przyczynowego między tymczasowym aresztowaniem W.S. a jego śmiercią w dniu 3 czerwca 1989 r. O niezasadności tego zarzutu przekonują wyniki uzupełniającego postępowania dowodowego przeprowadzonego w postępowaniu odwoławczym. W takim zakresie, w jakim było to możliwe – chociażby z uwagi na upływ czasu, orzekający poprzednio w tym postępowaniu Sąd Najwyższy zgromadził pełną dokumentację dotyczącą stanu zdrowia W. S. i jego leczenia. W związku z treścią złożonego do akt sprawy pisma z dnia 26 listopada 1993 r., sporządzonego przez lek. med. X.Y. (żonę brata zmarłego), z którego wynikało, że w ocenie sporządzającej to pismo pobyt W. S. w areszcie stanowił zagrożenie dla jego życia i był przyczyną przedwczesnej śmierci, przesłuchano X.Y. w charakterze świadka. Przeprowadzenie tego dowodu nie ujawniło nowych

istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności. W szczególności zaś okazało się, iż świadek nie posiada już dokumentacji medycznej dotyczącej W.S. (protokół przesłuchania świadka X. Y. i jej pismo z dnia 14 listopada 2016 r. k. 317 – 319). W ramach poprzednio przeprowadzonego postępowania odwoławczego dopuszczono również dowód z opinii biegłego lekarza sądowego z zakresu kardiologii – dr n. med. K.K. (opinie z dnia 13 lutego 2017 r., k. 402 - 405 i z dnia 4 kwietnia 2017 r., k. 434 - 436).

Rozpoznając ponownie sprawę Sąd Najwyższy uznał, iż zgromadzony już wcześniej materiał dowody jest wystarczający do merytorycznego rozstrzygnięcia kwestii podnoszonej w pierwszym zarzucie apelacji. Nic nie wskazuje bowiem na to, aby w chwili obecnej było możliwe realne poszerzenie bazy dowodowej sprawy i by zachodziły przesłanki do negowania prawidłowości wniosków opinii biegłego.

Opinia ta zdaniem Sądu Najwyższego jest pełna, a stanowisko biegłego zostało przedstawione w sposób jasny i należycie uzasadniony. Sam fakt zatrudnienia biegłego w Wojskowym Instytucie Medycznym nie stanowi okoliczności, która rzutowałaby negatywnie na ocenę jego bezstronności i niezależności

Należy podkreślić, odnosząc się do rzetelności opinii biegłego, że opinia jest niepełna, jeżeli biegły nie udziela odpowiedzi na wszystkie postawione pytania, na które zgodnie z zakresem posiadanych wiadomości specjalnych i udostępnionym mu materiałem dowodowym może oraz powinien udzielić odpowiedzi, lub jeśli nie uwzględnia wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia konkretnej kwestii okoliczności, bądź nie zawiera uzasadnienia wyrażonych w niej ocen i poglądów.

Z kolei za opinię niejasną uznaje się opinię, której sformułowania nie pozwalają na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów oraz sposobu dochodzenia do nich albo gdy posługuje się ona nielogicznymi argumentami. Opinia biegłego jest więc niejasna, np. gdy wnioski końcowe są nieściśle lub łączą się z takimi zastrzeżeniami, że nie można wręcz ustalić ostatecznego poglądu

biegłego, albo gdy jest ona niezrozumiała, gdyż nie jest jasne, jakie biegły w ogóle zajmuje stanowisko, ponieważ jego poglądy są niespójne, a tezy wieloznaczne.

W niniejszej sprawie żadne z powyżej wskazanych uchybień odnoszących się do opinii biegłego nie zaistniało.

Zgromadzony zatem w toku całego postępowania materiał dowodowy pozwalał na ustalenie, że W.S. został przyjęty do Uniwersyteckiego Centrum Klinicznego w G. w dniu 2 maja 1989 r. z rozpoznaniem lekarskim – rak kąticy oraz, że zmarł w szpitalu w dniu 3 czerwca 1989 r., a prawdopodobną przyczyną jego śmierci była choroba nowotworowa jelita grubego. Materiał ten nie pozwalał jednocześnie na ustalenie, że zgon W.S. pozostawał w adekwatnym związku przyczynowym z jego pobytem w areszcie w okresie od 17 grudnia 1983 r. do 27 lipca 1984 r.

Z opinii biegłego z zakresu kardiologii wynika jednoznacznie, że skutecznym i efektywnym leczeniem istotnej wady zastawkowej jest zabieg operacyjny a stosowane przed aresztowaniem W.S. leczenie farmakologiczne jest leczeniem dodatkowym niewydolności serca w przebiegu tej wady, nie pozwalającym wyleczyć choroby. Stosowane przez W.S. leczenie farmakologiczne nie było leczeniem wpływającym istotnie na przedłużenie życia i nie miało wpływu na przebieg wady zastawkowej serca, a zatem częściowe odstawienie tego leczenia w okresie siedmiu miesięcy nie miało wpływu na jego rokowania.

Wobec przeprowadzenia przez Sąd odwoławczy uzupełniającego postępowania dowodowego bezprzedmiotowym stał się drugi z zarzutów apelacyjnych – naruszenia przepisu art. 6 k.c. Orzekając reformatoryjnie, Sąd Najwyższy nie obciążał wnioskodawczyni obowiązkiem dowodowym limitującym wysokość zasądzonej na jej rzecz kwoty.

Chybionym jest też trzeci zarzut apelacji dotyczący pominięcia przy ustalaniu należnej wnioskodawczyni kwoty krzywdy, której ona sama doznała na skutek bezpodstawnego pozbawienia wolności i śmierci małżonka. Sąd Najwyższy nie neguje w żadnym wypadku tego, że tymczasowe aresztowanie W.S. było traumatycznym przeżyciem nie tylko dla niego, ale również dla jego

najbliższych, a w szczególności dla żony, opiekującej się dwojgiem małoletnich dzieci. Wystąpienie jednak z roszczeniem przewidzianym przez ustawę z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (tj. Dz. U. z 2017 r., poz.1987) uniemożliwia wnioskodawczyni kompensowanie w ramach niniejszego postępowania krzywdy, jakiej sama doznała na skutek tymczasowego aresztowania męża.

Przepis art. 8 ust. 1 tejże ustawy przyznaje uprawnienie do odszkodowania za poniesioną szkodę i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikłe z wykonania orzeczenia albo decyzji tylko tej osobie, wobec której stwierdzono nieważność orzeczenia albo wydano decyzję o internowaniu w związku z wprowadzeniem w dniu 13 grudnia 1981 r. w Polsce stanu wojennego. Wymieniona ustawa nie przewiduje samodzielnych roszczeń dla małżonka, dzieci i rodziców represjonowanego. Ustawodawca zastrzegając w zdaniu drugim cytowanego przepisu, że w razie śmierci represjonowanego, jego uprawnienie przechodzi na małżonka, dzieci i rodziców, umożliwił natomiast tym osobom dochodzenie stosownych części świadczenia przysługującego zmarłemu.

Zgodnie z ustaleniami poczynionymi przez Sąd pierwszej instancji, wnioskodawczyni jest uprawniona do trzeciej części zadośćuczynienia należnego zmarłemu W.S. W tym zakresie zaskarżone rozstrzygnięcie nie było kwestionowane przez apelującego.

Przechodząc do czwartego zarzutu apelacji, zauważyć trzeba, że Sąd pierwszej instancji uzasadniając wysokość zasądzonej na rzecz R.S. kwoty odniósł się do wszystkich okoliczności, które należało wziąć pod uwagę ustalając wielkość należnego W.S. zadośćuczynienia, będącego punktem wyjściowym do oceny zasadności żądania wnioskodawczyni.

Jest rzeczą oczywistą, że brak sprecyzowanych kryteriów określania wysokości zadośćuczynienia, o którym mowa w art. 8 ust. 1 ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego pozostawia ocenę okoliczności

decydujących o wielkości kwoty należnej uprawnionemu sądom orzekającym w poszczególnych sprawach. Sąd pierwszej instancji dysponował zatem pewnym zakresem swobody decyzyjnej w określeniu wysokości sumy pieniężnej stanowiącej zadośćuczynienie za krzywdę doznaną przez W. S. W ocenie Sądu Najwyższego ustalona przez Sąd pierwszej instancji kwota 55 000 zł nie ma jednak charakteru „odpowiedniej sumy” w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. i to niezależnie od braku związku przyczynowego między pozbawieniem wolności W. S. a jego śmiercią.

Całokształt sytuacji, w której W.S. znajdował się w okresie od 17 grudnia 1983 r. do dnia 27 lipca 1984 r. przekonuje o tym, że sumą pieniężną rekompensującą w sposób odpowiedni doznaną przez niego krzywdę jest kwota 90 000 zł, co w konsekwencji skutkowało podwyższeniem zasądzonej na rzecz wnioskodawczynie kwoty do 30 000 zł.

Nie można przecież nie dostrzec tego, że W.S. przed aresztowaniem posiadał ustaloną pozycję zawodową i mógł cieszyć się ustabilizowanym życiem rodzinnym i dobrym imieniem. Został tego pozbawiony w wyniku oczywiście niesłusznego tymczasowego aresztowania. Będąc pozbawionym wolności przez okres ponad siedmiu miesięcy, musiał znosić nie tylko odosobnienie i oderwanie od najbliższych, obawę o los rodziny, ale również doświadczać krzywdy wykraczającej poza normalne następstwa tymczasowego aresztowania – niemożność kontynuowania leczenia w sposób przez siebie wybrany, pobicie przez innego osadzonego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.